
Něco si přej!

Tereza Barvíková

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-63-7 (pdf)

ISBN 978-80-7548-64-4 (ePub)

ISBN 978-80-7548-65-1 (MOBI)

Nejdražšímu
bratroví -
s láskou sestra

Kapitola 1

Už je to tu zase. Nejdřív přijde zvuk oznamující, že si táta otevřel pivo otvírákem, který jsem mu dovezla z výletu. Následuje zvuk rozbíjející se flašky poté, co dopadne na zem. Nakonec bouchnutí dveří a mámin pláč. A tak to je každý den. Stále dokola. Nevím, kdy jsem je naposledy slyšela se smát. A nevím, jak dlouho ještě vydržím ten smích neslyšet, dokud se nezblázním úplně. Taky vám někdy přijde, že postrádáte smysl života? To je možná blbost, protože já mám spoustu důvodů k životu, jen mi poslední dobou přijde, že si je nedokážu vybavit. Víím, že je mám a je jich spousta, jen je v tom bordelu ve své hlavě nemůžu najít.

Každý den probíhá stejně. Příští rok budu maturovat a jsem už dospělá, ale vůbec se tak necítím. Ráno vstanu, nasnídám se, vezmu si svačinu, kterou nám dělá mamka, a jdu do školy. Přijdu ze školy, pustím si televizi, udělám si úkoly, povečeřím, napustím si horkou vanu a pak jdu spát. Bratrův cyklus je podobný, jen navíc každé úterý a čtvrtek chodí hrávat od dvou do čtyř hodin odpoledne na housle. Dřív jsme si bývali bližší, dělí nás jen jeden rok. Dnes je všechno trochu jiné, než bylo dřív. Poslední rok mám jako v mlze. Nevím, co jsem dělala, ani s kým. Nevím, co jsem dělala minulý víkend. Nevím, co jsem dělala během posledních čtyř víkendů. Možná jsem nedělala nic, proto si to taky nepamatuju. Jen jsem seděla doma, sledovala filmy a poslouchala rodiče, jak se hádají. Nevím, jak dlouho to ještě dokážu snášet. Nebo možná jsem si na to už zvykla a bez jejich křiku nedokážu usnout? Kdo ví.

Dneska je pátek, venku prší a začíná se stmívat. Je pátek 13. Nikdy jsem nevěřila, že by takové datum nosilo smůlu. Nevěřím

tomu ani teď. A myslím, že tomu nikdy ani věřit nebudu. Každopádně cítím, že se dnes děje něco divného. Ne kvůli tomu datu, to s tím nemá nic společného, nejspíš. Obloha je příliš rudá, slunce už skoro zapadlo, ale nebe je jako zalité krví. Jako by sám Bůh krvácel. Nebo možná se mu jen při večeři vylilo víno. Nicméně podle mého harmonogramu je čas na koupel. Na dlouhou, teplou koupel.

Mimochodem je rok 2014. Možná vám tato informace nepřijde nijak zajímavá, ale věřte mi, že časem pochopíte, že v našem příběhu hraje zásadní roli.

Po koupeli jsem přichystaná ke spánku. Na sobě mám noční košilku, tu pěknou z Calzedonie. Je stejně temně modrá, jako je právě teď obloha. Moc ji nenesím, a tak vypadá jako nová. Je hedvábná, strašně příjemná na dotek. Navíc mi dokonale ladí s očima. Většinou říkám, že je mám zelené, ale do modra. I k vlasům mi sedí. Ty mám blondáté a vlnité. Dlouhé asi po lopatky. S modrou košilkou krásně ladí, připomínám si hvězdnou noční oblohu. Dnes jsou hvězdy vidět až moc. Zářící, jako by právě teď všechny najednou vybuchly a jejich poslední světlo k nám letělo neskutečně rychle. Z venku se dovnitř vtírá zima, tak raději zavřu okno a půjdu spát. Ve vzduchu je cítit vlhkost – možná bude pršet. I když to by asi nebyla takhle jasná obloha. Bude to zvláštní noc.

„Prásk!“ Tohle se mi už asi nezdá, celá propocená jsem si sedla na postel. Zdál se mi příšerný sen, ze kterého mě probudilo něco daleko horšího. Taťka zase došel domů až teď, a tak se hádají. Mamka hrozí rozvodem a taťka balancuje na schodech. I přes zavřené dveře proniká do pokoje každé slovo. Věděla jsem, že můj bratr Oliver nespí. Jak by taky mohl.

„Slyšíš to, Ellie?“ zeptal se mě, ale jako by spíš mluvil sám se sebou. „Takhle to dál nejde, už to nebudu poslouchat.“

Bratr se zvedl z postele a přešel k oknu.

„Už tady dál být nechci,“ pronesl ke mně rozhodným hlasem a otevřel dokořán. A já jsem ucítila čerstvý vzduch, který mě okamžitě vytáhl z postele. Nechápala jsem to, ale ani jsem nad tím moc nepřemýšlela, ten vánek mě jako by popadl za ruce a táhl ven. Bratr vylezl z okna a stál na pergole, která nám zastřešovala venkovní posezení. Vylezla jsem oknem za ním a náhle mi začala být strašná zima. Postavila jsem se vedle bratra, který stál na okraji stříšky a upřeně sledoval něco dole pod námi. Nahnula jsem se přes okraj, ale nic jsem neviděla.

„Co sleduješ, Oliverě?“ Neodpověděl.

Najednou začalo děsivě foukat, a to tak, že jsem nemohla ani promluvit. Snažila jsem se mu říct, ať jdeme zpátky dovnitř, ale myslím, že chápal, co naznačuji, až když jsem ho popadla za ruce a snažila se ho odtáhnout domů. Vypadal, že váhá. Podíval se na mě a už chtěl udělat krok směrem k oknu, v tu chvíli se však vítr změnil na hotové tornádo. Jako by mě vítr chytil za nohu, rychle jsem se chytila Olivera a chtěla jsem křičet, ale nemohla jsem. Tak moc foukalo. Připomnělo mi to pocit, jaký jsem měla, když jsme byli loni lyžovat. Na nejvyšším místě bylo tak nedýchatelně, že jsem nemohla skoro otevřít pusu a promluvit. Tak mi bylo i teď. Bratr se zachytil o okraj pergoly, ale přesto, že svaly má z každodenního zvedání činek vyrýsované, neudržel nás déle než pět sekund.

Všechno se odehrálo tak rychle a byla tma a zima a zmatek. Vůbec nevím, co se stalo, ale ráno jsem se probudila vedle bratra někde v lese.

Kapitola 2

Bylo ráno a musím uznat, že mi trvalo pěknou chvíli vzpamatovat se a uvědomit si, že nejsem doma ve své posteli. Začala jsem si vzpomínat na krvavou oblohu, na otevřené okno a na bratrova slova. Nevěděla jsem, co se stalo, ani kde jsem. Jediné, z čeho jsem opravdu jákala, byl fakt, že nejsem sama. Vedle mě ležel Oliver a ještě spal.

Dala bych si snídani. Takhle přece probíhá můj každodenní program. Netušila jsem, kolik je hodin, naštěstí bylo docela teplo. Rozhodně víc než včera. A rozhodně naštěstí, jelikož jsem měla stále jen tu modrou košilku na ramínka a ani ne po kolena. Kdybych v ní vyšla ven v létě při 30°C, asi by nikoho nenapadlo, že to nejsou šaty, ale jít takhle do školy, to by asi nešlo. Podívala jsem se na bratra a zjistila, že má oblečené pyžamo se supermanem. Kárované modročervené kraťasy a šedé tričko s velkým logem supermana. Nechtěla jsem ho rušit, když tak hezky spal, ale mně už se spát nechtělo. V žádném případě jsem se však nechtěla od Olivera vzdalovat ani na pár metrů.

Stále jsem nechápala, co se děje, ani kde jsme. Že bychom včera někde flámovali a já si nic nepamatovala? Cha, tomu jsem se musela zasmát. My dva a na párty? To rozhodně ne. Seděla jsem v trávě a prohlížela si spícího Olivera. Zatím neměl žádnou přítelkyni a já jsem nikdy nechápala proč. Ve srovnání s ostatními kluky v jeho věku si myslím, že je velmi pohledný. Má zelené oči, trochu jako já, ale spíš do hněda než do modra a husté hnědé vlasy. Krátké a rovné. Taky si myslím, že by se k holkám choval slušně, na svůj věk má podle mě dobré názory. Jen je moc stydlivý.

Jak se tak dívám na něj, uvědomuju si, že rodiče asi už vědí, že nejsme doma. Museli si toho všimnout, protože my ráno nikdy nikam nechodíme. Obzvláště ne o víkendu. To vyspáváme dlouho, což u bratra nezměnilo ani to, že nespí ve vlastní posteli, ale kdesi v lese. Co si asi musí myslet? Otevřené okno, děti nikde, ale všechny věci doma.

Nemám u sebe nic, ani mobil, ani mikinu, ani náhradní kalhotky, ani kartáček s pastou, ani blbou žvýkačku. Nesnáším, když nemám vyčištěné zuby po ránu nebo než jdu spát.

A sakra. Nemám u sebe žádné peníze. Budeme si muset od někoho vyptat mobil a zavolat našim. Naštěstí znám číslo obou rodičů nazpaměť. Ne, že bych měla tak dobrou paměť, ale zadávala jsem jejich číslo tolikrát, když si mamka objednávala boty na internetu, že jsem si je zapamatovala automaticky. Bože, ti musí šílet. Mamka má strach, jenom když jdeme večer ven a nevrátíme se do půlnoci. Ta už musela zavolat na policii, že jsme se ztratili.

A teď mi do toho začalo kručet v břicho. Jestli tohle neprobudí Olivera, tak už nic.

Můj žaludek se pomalu scvrkává a kolem mě jsou jen stromy a tráva. Teď už nesleduju spícího Olivera, ale přemýšlím, kde můžeme být. Pozoruju krajinu kolem sebe, ale pořád sedím na jednom a tom samém místě. Nemám odvahu vstát a jít se podívat dál, musím se držet Olivera.

Kolem nás rostou sedmikrásky, tak si pletu věneček...už asi pátý. A pořád vymýšlím teorie o tom, co se mohlo stát. Někdo nás unesl? Odnoslo nás tornádo? Ale kde by se u nás doma vzalo tornádo? Nebo jsme oba byli náměsíční a prostě jsme jen tak odešli. Poslední, co si pamatuji, je to, že mě něco chytlo za nohu, drapnula jsem po bratrově paži a dál už mám zatmění.

Musela jsem omdlít nebo tak něco. Poté už jen vím, že jsem se probudila tady.

Tady. To mi přišlo dost úsměvné. Někde jsem, což je dobré znamení, nejsem mrtvá. Ale moc ráda bych věděla, kde jsem. Vždycky jsem toužila po dobrodružství, ale takhle jsem si ho tedy nepředstavovala. Jsem uprostřed lesa, oděná v košilce na spaní a mám strašlivý hlad. Musí být už kolem jedenácté, slunce svítí, je teplo a můj hlad je čím dál větší. Myslím, že je na čase probudit bráchu.

„Olí, vstávej,“ poprosila jsem ho tiše a vlídně. Nic. „Olivere, vstávej hned!“ Tentokrát se zavrtěl. „Slyšíš? Nebudu to pořád opakovat, vstávej!“

„Jooo.“ Takhle roztahaně mluví pokaždé, když se ho snažím probudit. Ale já už na to nemám nervy, potřebuju, aby mi někdo vysvětlil, kde jsem, nebo aby to se mnou aspoň někdo řešil.

„Okamžitě vstávej!!“ Nejspíš jsem právě vyplašila všechna zvířata poblíž. Ale taky to zvíře vedle mě, takže úspěch jsem měla.

„Bud' zticha.“ Konečně otevřel oči, ale taky mu chvíli trvalo, než pochopil, že něco není v pořádku. „Kde to jsme? Au...můj krk.“ Zahýbal hlavou napravo a nalevo a tvářil se dost zničeně. „Strašně mě bolí za krkem, ta zem je šíleně tvrdá.“ Byl rozmrzlý a otrávený, a k tomu zakručelo v břiše i jemu.

„Já...vůbec nevím, kde jsme. Nevím, co se stalo, nechtěla jsem tě budit dřív a nechtěla jsem se od tebe ani vzdalovat. Víš, jaký mám orientační smysl. Už bych tě nenašla.“ Vypadal dost zmateně a vůbec nevěděl, co má říct. Rozhlížel se kolem sebe a vstal. Otočil se několikrát kolem vlastní osy a vypadal úplně dezorientovaně.

„Máš nějaký nápad, jak trefit domů? Docela spěchám, musím dneska hrát na tom zatraceném koncertu.“ No jasně, všechno nech vyřešit mě, pomyslela jsem si. Ale co, teprve vstal.

„Nemám u sebe mobil, vlastně u sebe nemám nic, ty asi taky ne, že?“ Podíval se do kapes, ale byly prázdné. „No, musíme najít nějakou cestu z lesa, dostaneme se do města, nebo prostě...ven z lesa a pak uvidíme. Snad po cestě natrefíme na někoho, kdo má mobil, a poprosíme ho, jestli si můžeme zavolat domů. Zeptáme se, kde jsme a pak se uvidí. To je jediné, co mě napadá.“

Bratr mě sledoval s takovým zájmem, jako už dlouho ne. Jako by hltal každé slovo, které vyslovím. Páni!

„Pak je tu taky možnost, že na nikoho nenatrefíme a dřív dojdeme k policejní stanici. Půjdeme tam a řekneme, že jsme se prostě ztratili. Sice to bude trochu trapas, dojít tam v pyžamu s tím, že jsme se ztratili, ale myslím, že lepší, než zůstat trčet tady.“

„Dobře,“ souhlasil, udělal dva kroky vpřed a pak se zastavil. „Ehm...asi nevíš, kterým směrem, že?“ Zavrtěla jsem hlavou na znamení, že absolutně netuším.

Kolem nevedla žádná cesta, ale kousek od nás si Oliver všiml prošlapané cestičky. Šli jsme tedy po ní a směrem jako by dolů z kopce. To bylo snad logické řešení, no ne?

Šli jsme pěkně dlouho, až stromy konečně začaly řídnout a já viděla konec. Konec naší dlouhé cesty lesem. Když i bráchovi došlo, že budeme za chvíli venku z lesa, přidal do kroku a to tak, že jsem mu málem nestačila. Hnal se, jako by ho zezadu šlehali bičem. Ale jestli měl aspoň z poloviny takový hlad jako já, chápala jsem ho. Navíc jsem přímo toužila po vodě. Mohlo mě napadnout podívat se po nějakém potůčku. V lese by měla být

pitná voda, ne? Rozhodně lepší, než čekat, že narazíme na někoho, kdo u sebe něco na pití mít bude a ochotně se o to s námi podělí.

„Taky už máš takovou žízeň?“ Oliver se zastavil a podíval se na mě.

„Mám velkou žízeň. Vypil bych klidně čistou vodu, ale hlavně něco.“ Na rozdíl od Olivera mně obyčejná voda chutnala. On ji však považoval za nejvyšší nouzi, když není po ruce coca-cola nebo něco podobně sladkého.

„Já bych si klidně vymačkala do pusy citron, jen abych v ní neměla tak sucho,“ řekla jsem skoro se slzami v očích. Olivera to však pobavilo a zasmál se. Myslím, že tolik slov, jako za posledních pár hodin, jsme si neřekli už pěkných pár týdnů.

Když jsme vyšli z lesa, pod kopcem dřímalo pár domů. Muselo to být nějaké městečko poblíž, ale v životě jsem zde nebyla. Po cestě lesem ani po cestě do města jsme na nikoho nenarazili. Zvláštní. Blížili jsme se k městu a najednou vypadalo větší, než se na první pohled zdálo. Vlastně bylo poměrně dost velké. Nemohla jsem uvěřit tomu, jak dlouho už jdeme, ale konečně jsme uviděli ženu, která se k nám blížila. Byla oblečená dost zvláštně. Na její věk. Mohla mít kolem třiceti, ale takhle se snad neoblíkají už ani babičky. Možná se ve městě koná nějaký festival, nebo je to herečka, napadlo mě, ale vlastně mi to bylo docela jedno. Podívali jsme se s bratrem na sebe a mně bylo jasné, že budu muset promluvit já. Zakoulela jsem očima, a když paní procházela kolem nás, zastavila jsem ji.

„Dobrý den, hrozně se omlouvám, ale nemohli bychom si půjčit mobil? S bratrem jsme se ztratili a nemáme u sebe ani peníze, ani mobil.“ Žena na nás hleděla s vytřeštěnýma očima. Prohlížela si naše oblečení a musím uznat, že producírovat se

v pyžamu nevypadá nejlíp, ale ona teda neměla vůbec co říkat. Šaty jako z minulého století. Po chvíli konečně promluvila.

„Mobil? Co to je? Nic takového nevlastním, ale nějaké peníze vám dát mohu.“ Vzala mi ruku a na dlaň vysypala z docela pěkného měšce pár drobných. „Právě jdu na tu podívanou, za chvíli budou projíždět městem.“

„Kdo bude projíždět městem?“ zeptal se bratr, jako by ho to vážně zajímalo.

„Přece František Ferdinand d' Este a jeho krásná manželka. Vy o tom nevíte? Přijeli jste z daleka?“ S Oliverem jsme se na sebe podívali a usmáli se, ale byl to úsměv s trochou zděšení a nechápavostí.

„Můžu se zeptat, kde přesně jsme, asi jsme se vážně hodně ztratili.“ Snažila jsem se co nejvíc zůstat v klidu.

„Jste v Sarajevu.“ Nějak jsem se nad tím, co řekla, nepozastavovala. Jako bych se ptala na otázku, na kterou mě odpověď vůbec nezajímala, ale to bylo tím, že jsem měla obrovskou žízeň a soustředila jsem se jen na to.

„Děkujeme, mimochodem, něco na pití asi nemáte, že?“ Paní se na nás usmála a podala nám nádobu s vodou, kterou vytáhla z krásně prošivaného pytlíčku. Oba jsme se napili a znovu jsme poděkovali. Paní se na nás pořád culila, když jsme dopili, vzala si lahvičku. Před odchodem nás vyzvala, abychom se přidali k ní na cestě k průvodu. Zdvořile jsme odmítli, a když se kousek vzdálila, pokračovali jsme pomalu v cestě do města.

„Nechápu, že neměla telefon. A viděl jsi, v čem měla peníze?“

„Co to bylo? Mě spíš zaujaly její šaty, v takovém vedru. Nekoná se teď někde v okolí ta hra, jak se převlečou do kostýmů

a bojují a hrají si na jinou dobu nebo fantasy svět?“ Slyšela jsem o takových „táborech“ a akcích, ale o žádné, která by se teď měla odehrávat někde v okolí, a tak jsem pokrčila rameny.

Chvíli ani jeden z nás nevěděl co říct, přitom jsme měli oba tolik otázek. Jenže ptejte se, když víte, že ten druhý neví o nic víc, než vy.

„Zkusíme to ve městě, někdo tam musí mít mobil.“ V ruce jsem stále svírala peníze, ale ani mě nenapadlo podívat se, kolik drobných mi vlastně dala.

Přišli jsme až na náměstí, nebo aspoň jsme si mysleli, že jsme někde v centru města. Všude kolem byly stánky s jídlem a my jsme neodolali. Zastavili jsme se u prvního a dali si jídlo. Když jsem měla zaplatit, všimla jsem si, že držím v ruce mince, které jsem nikdy neviděla. Vypadaly jako dětské peníze na hraní. Pán si je však vzal a něco málo mi vrátil. Zbytek jsem dala Oliverovi, a ten si ho strčil do kapsy.

Když jsem měla plný žaludek, začala jsem víc vnímat dění kolem a uvědomila jsem si, že všichni jsou oblečení jako z minulého století. Nikde žádné auto, nic povědomého. Všichni, kteří kolem nás procházeli, se chytali za pusy a vypadli strašně pohoršeně.

„Něco se tady děje. My nejsme doma, ani poblíž domovu,“ šeptla jsem bratrovi, a ten jen vyděšeně přikývl.

Zahlédl stánek s novinami a už mě vlekl k němu. Vzal jedny noviny do rukou a ukázal na datum. Když jsem viděla rok, málem se mi zastavilo srdce. Znovu jsem se rozhlédla kolem sebe a došlo mi, kde jsme. Nebo spíš, KDY tam jsme. Opět se mi sevřelo srdce a museli jsme okamžitě odejít. Vlekla jsem bratra za ruku a prodírala se lidmi ven z davu. Šla jsem směrem, kterým jsme přišli.

Konečně jsme se vzdálili od centra a já jsem se opět nadechla. „Nejsme v roce 2014, že ne?“ zeptal se mě Oliver a vypadal, že ani nepotřebuje přesvědčovat, že je to pravda.

„Já nevím, nechápu to. Buď je to nějaký vážně hodně drahý vtip, nebo....nebo jsme vážně v roce 1914.“ Bratr se začal smát, ale byl to děsivý smích. Hlavně teď nepotřebuju, aby se zbláznil.

„Tohle...tohle je šílené. Nemůžeme být v roce 1914. To bychom se museli vrátit v čase, to je nemožné,“ říkal úplně klidně, což mě zneklidnilo ještě víc.

„Já vím, já vím.“ Chvíli jsme oba mlčeli a přitom jsme stále šli po cestičce, po které jsme předtím přišli, ale už ne tak splašeně.

„Oli, ty jsi přeborník na dějepis. Kdy zastřelili Ferdinanda?“ Začala jsem mít vážně strach, byla jsem si totiž dost jistá, že to bylo právě v roce 1914, a taky jsem si byla jistá, že potom začala první světová válka. Ale potřebovala jsem to od něj slyšet.

„V červnu....v roce 1914.“

„A bylo to v Sarajevu, že jo?“ Bratr přitakal.

Jestli se tohle opravdu děje, jestli jsme vážně v minulosti a jestli je to zrovna dneska, co se má odehrát atentát, což asi je, protože byl červen a myslím, že Ferdinand tudy neprojížděl víckrát, tak chci být co nejdál od místa, kde se to má odehrát.

Přidala jsem na kroku a bratr pochopil. Skoro jsme utíkali. Už jsme viděli les, drželi jsme se za ruce a utíkali směrem k němu. Z ničeho nic jsme slyšeli výstřely. Podívala jsem se na bratra a nikdy jsem ho neviděla tak zoufalého. Měla jsem slzy v očích a vážně jsem si přála, aby tahle noční můra skončila.

„Nechci tu být už ani minutu,“ dostala jsem ze sebe.

„Ani já ne, chci pryč,“ řekl bratr dost našťvaně a zoufale, a když to vyslovil, ucítila jsem opět ten mrazivý vánek a začalo foukat. Nemohla jsem mluvit a najednou bylo po všem. Zatmělo se mi před očima.

Kapitola 3

Hlavu jsem měla plnou střepů a krátkou chvíli jsem se bála otevřít oči. Nechtěla jsem vědět, kde jsme, pokud to nebylo doma. Což nebylo. Cítila jsem to. Také jsem cítila, že bratr leží vedle mě. Nevěděla jsem sice, kde jsem, ale aspoň jsem věděla s kým. Najezená i napitá jsem byla, ale ten pocit, že v rukách ani v kabelce nic nemám, že nemám dokonce ani tu kabelku, ten byl hrozný.

Bratr nemluvil, jen seděl vedle mě s hlavou zabořenou v rukách. Promítala jsem si pořád dokola, co se právě stalo. Byla jsem ráda, že už nejsme tam, kde jsme před pár minutami byli, ale kde jsme teď? Jsme pořád v roce 1914? Navíc jsme se neocitli v lese jako prvně. Jsme na pláži. Kdybych nebyla tak zmatená a vynervovaná, moc by se mi tu líbilo. Kdybych tady měla rodiče a věděla, že jsem v roce, ve kterém mám být, mezi lidmi, mezi kterými mám být, byla bych nadmíru spokojená.

Oproti mně je moře velmi klidné. Nad hlavou nám lítají racci, tedy myslím, že to jsou racci, a opět nikde nikdo není. Myslím žádný člověk.

„Mám teorii,“ spustil Oliver a konečně se na mě podíval.

„Poslouchám.“ Taky jsem pár teorií měla, ale za prvé jsem nechtěla dělat chytrou a za druhé se mi vůbec nechtělo mluvit.

„Začali jsme v roce 2014 a ocitli jsme se v roce 1914. Navíc jsme se „přemístili“ (ukázal prsty uvozovky) vždy po tom, co jsem řekl, že někde nechci být. Myslím, že teď se nepřemístíme, protože to nestačí jen říct, ale musím to tak vážně myslet. Teda aspoň podle mé teorie. No a ty ses přenesla se mnou, protože jsi mě pokaždé držela za ruku. Nebo by ses mohla přesouvat i bez

držení, ale já nevím, chceš to risknout a každý pak budeme jinde?“ Rozhodně jsem zavrtěla hlavou.

Nechci být jinde, ani omylem, chci být se svým mladším bráškou, aby na mě dával pozor. Nebo já na něj, to je jedno. Prostě za žádnou cenu jsem nechtěla takhle experimentovat, raději se ho budu co nejvíc držet jako klíště.

„Takže se vracíme v čase, ale chci si to ověřit. Musíme se někoho zeptat, jaký je rok.“

„Dobře, někoho najdeme. Je to dobrá teorie, podle mě máš pravdu. I když nechápu, jak je to možné, myslím, že se to vážně děje.“ Dlouho jsme spolu v ničem takhle nesouhlasili, ale nyní to bylo evidentní. Museli jsme někoho najít a zjistit, jaký je rok.

Po asi dvouhodinové procházce po pláži jsme začali nabývat dojmu, že jsme na nikdy nekončící pláži. Asi jsme narazili na konec světa, protože nikde nebylo ani živáčka. Ze začátku provázelo naše putování mlčení, ale po zbytek cesty jsme si povídali. Samozřejmě jsem musela začít já, ale bratr se brzy do konverzace zapojil. Asi mu došlo, že po nějakou dobu teď budu jeho jedinou společností.

Bloudili jsme mezi palmami a začal náš soužití hlad. Naštěstí jsme netrpěli příliš dlouho, narazili jsme na banány, manga a další tropické ovoce. Nemusím snad ani říkat, kdo pro to lezl na stromy, ale já jsem taky odvedla kousek práce. Mezi asi pěti druhy ovoce bylo jedno, které jsem nikdy nejedla. Bylo moc dobré, Oliver si jím naplnil kapsy pro případ nouze. Bylo sladké, ale zároveň šťavnaté. Vážně výborné.

„Pokud se někdy dostanu domů, musím tohle sehnat a dát ho ochutnat mamce,“ rozplývala jsem se nahlas.

„Co si musí rodiče myslet? Že jsme utekli?“ Když jsem to vyslovila nahlas, bylo mi ještě hůř než předtím.

„Proč jsi vlastně vylízal z okna?“ Bratr se na mě podíval psíma očima a bylo mi jasné, že se cítí provinile.

„Už jsem to tam nemohl poslouchat.“

„Oliver, já vím, že je to poslední dobou všechno na nic, ale musíš to nechat na rodičích. To si mě tam chtěl s nimi nechat samotnou?“ Nedokázal se mi podívat do očí a měla jsem najednou nutkání obejmout ho. Však proč ne, jsme sami na bůhví jakém ostrově, nebo poloostrově, to je jedno. Objala jsem ho, ale jen lehce, kolem ramen, žádné medvědí mačkání. „Nemám ti to za zlé a rozhodně si nic nevyčítej.“

„Jsme tady kvůli mně,“ řekl vážně ale zároveň tázavě, jako by si nebyl úplně jistý, jestli je to pravda, anebo lež.

„Ne, nejsme tu kvůli tobě, vůbec nevím, proč tu jsme, ale je to jen náhoda, nemohl jsi předpokládat, že se něco takového stane. To nemohl vědět nikdo. A jsem ráda, že jsem tu s tebou. Dokážeš si představit, co bys tu beze mě dělal?“ Když jsem řekla tohle, znělo to dost sebevědomě, ale myslím, že by se tu beze mě zbláznil. Já bez něj tedy určitě.

„Ellie, pojď se podívat sem.“ Strčil do mě a odbočili jsme z pobřeží směrem k jakési zarostlé džungli.

Byla to spíš malá džunglička, jen pár stromů a rostlin, nic temného ani rozsáhlého. Kousek od místa, kde jsme do ní vkročili, leželo jezírko, opřené o skálu, ze které stékal vodopád. Strašná romantika.

Světlo se nádherně odrazilo od hladiny a házelo nám prásátka do obličeje. Hned, jak jsem jezírko uviděla, chtěla jsem se v něm vykoupat. Měla jsem na sobě stejně jen košilku, ta

uschne hned. Navíc...nikdy jsem na takovém místě nebyla a vždy jsem po tom toužila.

„Nemusíš se svlékat, to pyžamo ti uschne hned, a to obzvlášť, když je takové vedro.“

Přece jenom jsem se styděla. Ne před bratrem, ale co kdyby šel někdo kolem. Věděla jsem, že Oliver touží po tom, skočit do jezírka stejně jako já, chytila jsem ho za ruku, což mi v tu chvíli připadalo úplně v pořádku, až na to, že jsme se za poslední den drželi za ruku tolikrát, jako snad nikdy. Ale rychle jsem si na to zvykla. Rozběhli jsme se a zároveň skočili do jezírka. Nedokážu být pod vodou, aniž bych si zacpala nos, takže jsem těsně před dopadem do vody bratra pustila a nos si chytila. Když jsem se vynořila, Oliver zůstal ještě pod vodou, ale během pár vteřin se objevil nad hladinou.

„Ta voda je studená.“ Drkotala jsem zuby.

„Vůbec ne, je osvěžující. Nesnáším vedro, takhle se aspoň zchladíme.“ Bez varování na mě zaútočil a oslepil mě vodou.

Než jsem se stihla vzpamatovat, přišla další sprcha. Tuhle jsem mu již opětovala, a tak jsme poskakovali a cákali po sobě vodou. Byla jsem šťastná, nebo aspoň odreagovaná, a na chvíli jsem zapomněla na náš velký problém. Z ničeho nic ale Oliver vykřikl.

„Au.“

Vytasil ruku do úrovně trupu a začal s ní třepat.

„Něco mě kouslo!“ skřekl Oliver a já jsem zpanikařila. Začala jsem se otáčet a dívat do vody kolem sebe. Chvíli jsem nic neviděla, ale pak jsem si všimla pohybu těsně vedle mě.

„Něco tam je...asi piraně nebo co.“ Další kousnutí a zaskučení.

„Au. Strašně to bolí, musíme ven. Chci odsud pryč.“ Když to řekl, vzpamatovala jsem se a okamžitě jsem po něm hmátla rukou. Úplně ve mně hrklo, že to nestihnu a zůstanu ve vodě plné piraň, nebo čeho, ale hlavně bez něj. Asi už nemusím vysvětlovat, co se stalo potom. Chladný vánek, černo před očima a nové místo.

„Příště dávej pozor na to, co říkáš, a zkontroluj si, že mě před tím držíš. Vážně nechci někde zůstat trčet.“

On za to nemohl, to jsem věděla, ale byla jsem naštvaná. Strašně jsem se bála, že mě příště nestihne chytit, že budu daleko od něj, když to vysloví.

„Promiň. Budu si na to dávat pozor.“ Vypadalo, že to myslí vážně, ale moc přesvědčivě to neříkal. Za což asi mohlo ono kousnutím. Z prstu mu tekla krev a zranění nevypadalo vůbec hezky. „Bolí to moc?“

„Už ani tak ne, jen je to hrozně nepříjemné. Ale krev už neteče, budu v pohodě.“ Podle mě tedy sice tekla, ale taková hrůza to nebyla, tak jsem radši nic neříkala.

Celí promočení jsme stáli ve stáji. Bylo to docela úsměvné, ale stejně jsem měla divný pocit. Pomalu se mě začala zmocňovat panika. Kdoví komu tahle stáj patří. Nemusíme narazit na příjemné lidi. Takových myšlenek jsem najednou měla plnou hlavu, ale neměla jsem moc času nad nimi přemýšlet, ani se o ně podlit s bratrem.

Do stáje vešel kluk. Přibližně tak starý jak já, možná starší.

„Co tady děláte?“ Stál naproti nám a asi až teď si všiml, že jsme celí mokří. „Pojďte dovnitř. Udělám vám čaj a můžete se

zahřát. Musí vám být zima. Až přijedou rodiče, řeknete jim, co tady děláte.“ Dívali jsme se na sebe všichni tři dost napjatě a Oliver mě popostrčil směrem k chlapci. Ten nás zavedl do domu, nebo spíš chatky, a dal nám dvě deky. Zabalili jsme se do nich a sedli si s Oliverem k ohni.

Chvíli nás nechal o samotě, když šel udělat čaj.

„Musíme se zeptat, který je rok. Něco si vymysli, hlavně, ať nevypadáme jako blázni.“

„Co si mám asi tak vymyslet? Zeptej se ho sám!“ Vůbec jsem neměla pomyslení na to, vymýšlet si nějakou pohádku. Ale když jsem viděla bratrův pohled, bylo mi jasné, že on se nezeptá. Ale vědět jsme to potřebovali.

Zase tolik času o samotě nám chlapec nedal, za chvíli byl zpátky.

„Děkujeme, už jsem měla vážně žízeň.“ Taky byla docela zima a my jsme byli jen v promoklém pyžamu.

„Není zač.“ Podal šálek i Oliverovi a sedl si k nám. Díval se a nic neříkal, asi čekal, že začneme mluvit první.

„Ehm...já jsem Ellie a tohle je můj bratr Oliver. Bude to znít trochu divně, ale asi jsme zabloudili a vůbec nevíme, kde jsme.“

Zvláště si nás prohlížel a konečně promluvil. „Já jsem John,“ představil se a podal nám ruku. „Jste v Jamestownu, ve Virginii.“

„Super, vždycky jsem se chtěl podívat do USA,“ poznamenal Oliver.

„Prosím?“ John na nás hleděl a čekal, že mu vysvětlíme, co jsme právě řekli, ale žádné vysvětlení mě nenapadlo. Musíme si prostě dávat větší pozor. Myslím, že to hned došlo i Oliverovi.

Jestli jsme v roce, ve kterém si myslím, že jsme, žádné Spojené státy americké ještě neexistovaly.

„Ale nic...teď budu znít asi ještě hloupěji, ale ztroskotali jsme a dlouho jsme se plavili a... potulovali po okolí jen tak a...čas ubíhal a my ani nevíme, který je rok.“ John se na nás podíval se zvláštním opovržením, ale asi nebyl moc chytrý, ani příliš zvědavý.

„Je rok 1714. Vy jste opravdu zvláštní.“

„A poměrně unavení. Mohli bychom si chvíli odpočinout?“ Chytrý bráška. Lepší bude rychle se ho zbavit, než si vymýšlet.

„Jistě, můžete dnes večer přespat ve stáji. Ale buďte opatrní. Nemáme právě nejlepší vztahy s Indiány.“ Paráda, to nám tak scházelo.

Než nás John vyprovodil do stájí, nechal nás, abychom si usušili u ohně mokré oblečení. To nám vrátil, hned jak bylo suché, ale abychom se netoulali po domě nazí, než se pyžama usuší, půjčil nám jejich oblečení. Mně vytáhl nějaké obyčejné šaty své maminky a bratrovi půjčil svoje kalhoty a košili. Taky poměrně obyčejné. Ale aspoň jsme konečně zapadali.

Neměla jsem odvalu obléknout si znovu svoji košilku, a tak jsem Johna poprosila o nějakou tašku. Slíbila jsem mu, že mu všechno zaplatíme, i když jsem věděla, že nemáme čím. Oliver měl v kapse ještě pár drobných z roku 1914, ale těmi se tady rozhodně neplatilo. Řekla bych, že tyto mince ještě ani nebyly vyrobené.

John mi dal koženou brašnu, nebo spíš půjčil, a já do ní schovala naše uschlé oblečení, ovoce, které přežilo útok piraň v bratrových kraťasech, a kapesní nožik, který jsem si „vypůjčila“ od Johna. Já vím, že jsem ho ukradla ze stolu, když

se nedíval, ale nelíbí se mi představa, že jsem zlodějka. Bohužel jsem měla tušení, že by se nám mohl hodit. Vlastně cokoliv by se nám mohlo hodit. Ale víc jsem mu brát nechtěla...ubytoval nás, i když nás neznal, dal nám napít, najíst a poskytl nám všechno, co jsme nutně potřebovali. Měli jsme štěstí, že jsme natrefili na tak hodného kluka.

Ve stájích jsme si s bráškou povídali a plánovali, co budeme dělat.

„Hele, schválně, jestli sis toho všiml...“

„Že je ten kluk pěkný?“ skočil mi Oliver do řeči a ušklíbl se, jako by mluvil s nějakou nafintěnou holkou.

„Ne...to si vážně myslíš, že bych teď přemýšlela nad něčím takovým?“ Zamyslel se a kývl hlavou na bok. „Navíc ne, není pěkný. Ale všiml sis, že všem rozumíme? Jak jemu, tak i paní minule. Pochybuj, že mluvím tak plynne anglicky a srbsky už vůbec ne. Nebo jak se mluví v Sarajevu.“

„Nevím, jestli se tam mluví srbsky,“ zamyslel se Oliver. „No to je jedno, máš pravdu. To mi vážně nedošlo. Rozumíme všem a všichni rozumí nám. Vtipné.“ Zasmála jsem se, protože to vážně vtipné bylo.

Ve škole jsem se učila francouzštinu a samozřejmě angličtinu, ale francouzsky umím jen pár slov. Anglicky mluvím trochu líp, ale rozhodně ne tak dobře, abych se bez problémů domluvila. No a Oliver umí španělsky asi tak jako já francouzsky a anglicky sice líp, ale taky si myslím, že to nebude taková sláva.

Když jsme se o tomhle bavili, vzpomněla jsem si na jednu příhodu ze školy. Bylo to právě ve francouzštině, nudná hodina se jako tradičně vlekla, učitelka mluvila a mluvila a my ji jen

bezduše poslouchali. Nebo většina z nás dělala, že ji poslouchá. Řekla nějaké vtipné slovíčko a já na něj chtěla reagovat, otočila jsem se ke spolužákovi, který seděl vedle mě, a oba jsme vybuchli smíchy. Pořád vidím jeho výraz živě před očima. Pravou rukou si podepíral obličej tím stylem, že se dotýkal dlaní v pěst nosu, čímž si ho nadzdvihl a vypadal jako prase. Navíc na mě v tu chvíli, co jsem na něj promluvila, vykulil oči a celkově to vypadalo vážně legračně. Nemohli jsme se přestat smát a tím, že jsme se smát nemohli, nás to nutilo ještě víc. Přemáhali jsme se tak moc, že jsme měli oba slzy v očích. Chudák paní učitelka.

Vyprávěli jsme si s Oliverem různé další příhody ze školy. On mi říkal o tom, jak chodí do lesa cvičit, co umí zahrát na housle a tak dále. Já jsem mu zase vykládala, jací kluci se mi líbí, jaké filmy jsem v poslední době viděla a taky došla řeč na rodiče. Takhle otevřeně jsme se o situaci mezi nimi ještě nebavili. Nebylo to nic příjemného, ale oba jsme si o tom promluvit potřebovali.

Netrvalo dlouho a byli jsme oba unavení a přichystaní ke spánku. Měli jsme za sebou náročný den, nebo dva. Ani nevím, kolik času uběhlo, jestli jsme se vraceli pořád ve stejném dni, nebo jak to vůbec funguje. Zachumlali jsme se do příkrývek a lehli si zády k sobě.

„Dobrou noc, bráško. Hezky se vyspi.“

„Dobrou noc.“

Neměli jsme vymyšlený žádný plán. Nepřišli jsme na nic, co by se dalo dělat, abychom se dostali zpátky domů. Oba jsme věděli, že se pokaždé dostaneme dál od naší přítomnosti. S každým skokem, jak jsme těm posunům říkali, jsme se dostávali do vzdálenější minulosti. Pokaždé o sto let. Proč to tak

je? Co jsme komu sakra udělali? Tohle si určitě Oliver nepřál. I já jsem si párkrát přála zmizet z domu, ale jen někam na chvíli, někam, kde to znám a odkud vím, že když budu chtít, můžu se vrátit. Chtělo se mi brečet, ale kvůli bratrovi jsem si to zakázala. Nemůžu mu ukázat, jak se hrouším. Musím kvůli němu být optimistická, aby měl naději, že se vrátíme, abych mu ukázala, že tomu věřím. A já tomu věřím, protože nic jiného mi ani nezbyvá. Dala bych nevím co za to, kdybych mohla zase vidět rodiče. Pomazlit se s naším psem. Jít s kamarádkami ven. Poslední dobou jsem je docela zanedbávala a teď mi strašně chybí. Bože...přála bych si být ve svém pokoji, jehož čtyři stěny mě za poslední rok tak otravovaly a nudily. Sladký domove, kde jsi? Slzy mi potichu stékaly po tváři a já jsem se začala v duchu modlit.